

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2020
Senát III

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 138/2019
populárny názov	Súdny prieskum reštrukturalizačného plánu
sudca spravodajca	Mojmír Mamojka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je veriteľkou dlžníka, ktorá si svoju pohľadávku uplatnila v reštrukturalizačnom konaní dlžníka vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica. Okresný súd začal proti dlžníkovi reštrukturalizačné konanie. Následne okresný súd povolil reštrukturalizáciu dlžníka a ustanovil reštrukturalizačného správcu. Schvaľovacia schôdza dlžníka schválila reštrukturalizačný plán dlžníka a následne bol okresnému súdu doručený aj návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom a na ukončenie reštrukturalizácie. Okresný súd zamietol návrhy dvoch veriteľov dlžníka, ktorými sa domáhali zastavenia reštrukturalizačného konania, začatia konkurzného konania a vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka z dôvodu nimi tvrdeného porušenia povinností reštrukturalizačnej správkyni. Na základe odvolaní týchto veriteľov dlžníka krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu týchto dvoch veriteľov a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s vysloveným záväzným právnym názorom, že reštrukturalizačná správkynia závažne porušila svoje povinnosti, a preto sú splnené podmienky pre zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka.

	<p>Okresný súd viazaný právnymi závermi krajského súdu rozhodol o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. Ústavný súd svojím nálezom č. k. I. ÚS 375/2014-80 zo 4. februára 2015 zrušil uznesenie okresného súdu a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý schvaľovacou schôdzou a ukončil reštrukturalizáciu dlžníka. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 34/2016-41 z 13. septembra 2016 predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne okresný súd zamietol reštrukturalizačný plán prijatý schvaľovacou schôdzou. Proti uzneseniu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu sa dlžník odvolal a krajský súd rozhodol napadnutým uznesením o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie. Následne bolo napadnutým uznesením okresného súdu zastavené reštrukturalizačné konanie a vyhlásený konkurz na majetok dlžníka.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s úvahami a postupom okresného súdu pri posudzovaní a schvaľovaní prihlášok veriteľov, ako aj pri posudzovaní priebehu konania schôdze veriteľov dlžníka a spôsobu kreovania veriteľského výboru dlžníka, avšak vo vzťahu k realnosti uskutočniteľnosti plánu sa krajský súd uspokojil len s prevzatím tvrdení okresného súdu o tom, že správkyňa, resp. dlžník nepredložili konkrétne údaje o plnení plánu. S námietkou dlžníka, že plán je možné plniť až po jeho schválení, sa krajský súd nevysporiadal a ani neuviedol, prečo by plán nemal byť reálny. Zároveň sa len veľmi arbitrárne vyjadril aj k námietke dlžníka o prietáhoch v reštrukturalizačnom konaní.</p> <p>K porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy a práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami</p> <p>Ústavný súd pri hodnotení postupu krajského súdu vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v súvislosti s reštrukturalizačným plánom je oprávnený rozhodovať o jeho potvrdení alebo o zamietnutí. Konajúci súd nemôže reštrukturalizačný plán meniť ani vylepšovať, môže ho však uznesením zamietnuť vtedy, ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Vo svojej doterajšej judikatúre ústavný súd zvýraznil (II. ÚS 455/2012), že zo znenia § 154 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že pri rozhodovaní o potvrdení alebo zamietnutí reštrukturalizačného plánu je úlohou súdu hodnotiť, či bol dodržaný zákonný postup pri tvorbe a schvaľovaní reštrukturalizačného plánu (formálne hľadisko). Zákonodarca však vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či porušenie pravidiel tvorby a schvaľovania reštrukturalizačného plánu malo nepriaznivý vplyv na niektorého z účastníkov plánu, či sa neposkytujú osobitné výhody niektorému účastníkovi plánu alebo či plán nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zákonodarca vyžaduje, aby súd hodnotil aj to, či reštrukturalizačný plán predstavuje také riešenie úpadku dlžníka alebo jeho hrozby, ktoré je primerané, spravodlivé, férové, adekvátne a pod. (materiálne hľadisko).</p> <p>Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu a na tomto základe dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, čo potvrdzujú citované časti odôvodnenia napadnutého uznesenia. Krajský súd neodmietol sťažovateľke (ako účastníkovi reštrukturalizačného plánu) poskytnutie súdnej ochrany, reštrukturalizačným plánom sa na základe odvolania predkladateľa plánu zaoberal a rozhodol o ňom. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym</p>

	<p>názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Keďže ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia, už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti a ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.</p> <p>Ústavný súd zároveň konštatuje, že ani vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd zastavil reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi, začal konkurzné konanie voči dlžníkovi, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a konkurz uznal za hlavné insolvenčné konanie, nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by naznačovali, že ním akokoľvek mohlo byť zasiahnuté do základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo už len vyústením predchádzajúceho reštrukturalizačného konania a okrem výroku o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka ním okresný súd ustanovil správcu konkurznej podstaty a zároveň vyzval všetkých veriteľov dlžníka na prihlásenie svojich pohľadávok.</p> <p>Ústavný súd v danom prípade nezistil ani také skutočnosti, ktoré by naznačovali, že sťažovateľke nebola poskytnutá primeraná príležitosť na uplatnenie jej procesných práv v reštrukturalizačnom konaní, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutými rozhodnutiami. Citované ustanovenie ústavy totiž zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že konkurzné a reštrukturalizačné právo nie je spotrebiteľským právom, kde by mal súd chrániť či obhajovať záujem „slabšieho“ účastníka právneho vzťahu, ale zmyslom a účelom reštrukturalizácie je kolektívne uspokojenie veriteľov a povinnosťou všetkých zúčastnených subjektov (vrátane súdov) je postupovať tak, aby sa dosiahla čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.</p> <p>Zároveň z napadnutých rozhodnutí nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť aj k nepripustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto aj v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom okresného súdu</p> <p>Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už bola vec rozhodnutá nielen okresným súdom uznesením o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ale aj odvolacím súdom, ktorý právoplatne rozhodol napadnutým uznesením o potvrdení uznesenia súdu prvej inštancie, a preto v tomto čase už nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 455/2012

relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-reštrukturalizácia práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	III. ÚS 141/2019
populárny názov	Nové dôkazy v odvolacom konaní
sudca spravodajca	Mojmír Mamojka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	§ 365 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie je možné meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, je premietnutím zásady koncentrácie civilného procesu, ktorá znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do uplynutia zákonom určenej lehoty, v prípade odvolania je to pätnásť dní. Umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému.
skutkový stav a základné fakty	Na Okresnom súde Košice I bolo vedené konanie, predmetom ktorého bolo nariadenie zákazu nakladania s počítačovým programom Edo-View a zaplatenie náhrady škody za porušenie práv duševného vlastníctva iniciované žalobcom proti sťažovateľke ako žalovanej. Predmetom sporu bolo tvrdenie žalobcu, že je výlučným nositeľom majetkovej zložky autorských práv k predmetnému počítačovému programu nadobudnutých od bývalého zamestnanca sťažovateľky. Po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom tak, že sťažovateľke zakázal nakladať s počítačovým programom, zaviazal ju na odinštalovanie tohto programu zo všetkých počítačov a na náhradu škody. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom ustanovenej lehote sťažovateľka odvolanie, ktoré neskôr doplnila o nové skutočnosti, tzv. novoty v konaní, ktoré sa dodatočne dozvedela a nemohla ich predložiť prvoinštančnému súdu ani v opravnom prostriedku v súlade s § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Krajský súd v Košiciach v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že tieto dôkazy nebral do úvahy z dôvodu ich oneskoreného doručenia, keďže neboli predložené do skončenia lehoty na podanie odvolania. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Dovolacie konanie bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastavené z dôvodu, že žalobca bol vymazaný z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I bez právneho nástupcu.
z odôvodnenia	Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, na základe ktorého bolo sťažovateľke zakázané akékoľvek nakladanie s počítačovým programom a zároveň bola povinná tento program vymazať/odinštalovať zo všetkých svojich počítačov a tiež nahradiť žalobcovi škodu za porušenie práv duševného vlastníctva žalobcu k počítačovému programu. Sťažovateľka namietla, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu došlo z dôvodu, že krajský súd neprihliadol na dodatočné dôkazy predložené sťažovateľkou v odvolacom konaní po uplynutí lehoty na podanie odvolania napriek tomu, že išlo o tzv. novoty v konaní, ktoré je podľa názoru sťažovateľky možné odvolaciemu

súdu predložiť kedykoľvek, až do meritórneho rozhodnutia. Sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie a postup krajského súdu za arbitrárny.

K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy rozsudkom a postupom krajského súdu

Ako z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, krajský súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky, ktoré uplatnila aj v ústavnej sťažnosti, konštatoval, že sťažovateľka ako odvolateľka mohla rozšíriť rozsah, v akom napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie, len do uplynutia lehoty na podanie odvolania v súlade s § 364 a § 365 ods. 3 CSP. Pokiaľ ide o tzv. novoty v odvolacom konaní, tieto možno podľa krajského súdu uplatniť len za podmienok uvedených v § 366 CSP, avšak len do konca lehoty na podanie odvolania. Keďže sťažovateľka predložila odvolaciemu súdu nové dôkazy (o ktorých tvrdila, že ich nemohla predložiť skôr, pretože neexistovali) až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, krajský súd na ne nemohol prihliadať. Súčasne krajský súd uviedol, že sťažovateľka v odvolaní neuplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené), ale odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a g) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia), pri ktorých doloženie nových dôkazov ani neprichádza do úvahy.

Ústavný súd konštatuje, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie (I. ÚS 10/2017). K argumentom sťažovateľky ústavný súd dodáva, že § 365 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie je možné meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, je premietnutím zásady koncentrácie civilného procesu, ktorá znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do uplynutia zákonom určenej lehoty, v prípade odvolania lehotou pätnásť dní. Umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky, ktorú uplatnila v ústavnej sťažnosti, nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli vo vzťahu k nemožnosti prihliadnuť na dôkazy predložené po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na podanie odvolania svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že právne závery formulované krajským súdom nenesú podľa názoru ústavného súdu žiadne prvky arbitrárnosti, ktoré by mali byť korigované v konaní pred ústavným súdom a ktoré by mohli zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia, prípadne postupu krajského súdu. Ústavnú sťažnosť preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

	<p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>dokazovanie-uplatnenie dôkazov</p> <p>odvolanie-odvolacie dôvody</p> <p>konanie-procesný postup</p> <p>konanie-sporové</p> <p>dokazovanie-dôkaz</p>

spisová značka	III. ÚS 152/2019
populárny názov	Posúdenie námietky premlčania v exekučnom konaní
sudca spravodajca	Peter Straka
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.12.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>Exekučný súd je pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania viazaný hmotnoprávnym posúdením nároku, ktorý vyslovil súd, ktorý rozhodoval v základe spore. Ak bol spor posudzovaný ako obchodnoprávny, je na mieste otázku premlčania vznesenú v exekučnom konaní, posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Aplikácia § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa stanovuje tzv. absolútna premlčacia doba 10 rokov počínajúc momentom od kedy začalo premlčanie prvý raz plynúť, vylučuje aplikáciu § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, že právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu sa premlčuje za 10 rokov odo dňa, kedy sa malo podľa rozhodnutia plniť.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Okresným súdom Humenné bolo vedené v poradí prvé exekučné konanie na základe návrhu sťažovateľky ako oprávneného proti povinnému a to na základe exekučného titulu – právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove na vymoženie peňažnej sumy. Prvé exekučné konanie bolo zastavené vyhlásením konkurzu na majetok povinného. Konkurz na majetok povinného bol zrušený uznesením Okresného súdu Prešov. Sťažovateľka následne podala nový návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie peňažnej sumy na podklade rovnakého exekučného titulu. Napadnutým uznesením okresného súdu bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a okresný súd exekúciu zastavil. Napadnutým uznesením krajského súdu bolo na základe odvolania podaného sťažovateľkou potvrdené napadnuté uznesenie okresného súdu.</p>
z odôvodnenia	<p>Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti napadnutých rozhodnutí, v dôsledku čoho bolo porušené jej právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v dôsledku skutočnosti, že okresný súd jej odňal možnosť vyjadriť sa k námietke premlčania, ktorú vzniesol povinný. Sťažovateľka je toho názoru, že v dôsledku uvedeného došlo súčasne k</p>

porušení jej základného práva vlastníť majetok a k porušení práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu uznesením okresného súdu

Sťažovateľka v tomto prípade mala v zmysle príslušných ustanovení CSP (Civilný sporový poriadok) právo domáhať sa ochrany svojich práv v rámci podania odvolania. Túto možnosť sťažovateľka aj využila, a preto uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože to preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci v zmysle § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu uznesením krajského súdu

Krajský súd v napadnutom uznesení vychádzal správne z posúdenia právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a povinným z exekučného titulu, na podklade ktorého sa viedlo druhé exekučné konanie. Pokiaľ bol vzťah medzi sťažovateľkou a povinným posudzovaný ako obchodnoprávny a všeobecné súdy aplikovali v základnom konaní vedenom okresným súdom Obchodný zákonník, bol exekučný súd povinný z toho vychádzať, keďže ide o hmotnoprávne posúdenie, ktoré do právomoci exekučného súdu nepatrí.

Sťažovateľka namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd posúdili námietku premlčania, ktorú vzniesol povinný nesprávne v kontexte § 408 Obchodného zákonníka, a na argumenty, ktorými sťažovateľka v podanom odvolaní argumentovala, konkrétne, že § 408 Obchodného zákonníka nevyklučuje aplikáciu § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nedostala presvedčivú a dostatočnú odpoveď zo strany krajského súdu.

Ústavný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, ktorý správne aplikoval ustanovenie Obchodného zákonníka, nakoľko z exekučného titulu vyplývalo, že ide o spor obchodnoprávny a podľa tejto normy bol aj posudzovaný. Po ustálení príslušného kódexu, krajský súd správne vyvodil, že v zmysle § 408 Obchodného zákonníka sa stanovuje tzv. absolútna premlčacia doba 10 rokov, na ktorú sa nevzťahuje § 110 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka.

Na podklade vyslovených právnych názorov a berúc do úvahy charakter exekučného konania dospel ústavný súd k záveru, že postup krajského súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie možno považovať za ústavne akceptovateľný. Argumentáciu sťažovateľky o porušení princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní preto ústavný súd považuje za nedôvodnú.

Ústavný súd k námietke sťažovateľky o nevysporiadaní sa s podstatnou argumentáciou, ktorou v odvolacom konaní namietala rozpor povinným vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi, uvádza, že táto argumentácia sťažovateľky mala pre vec podstatný význam (s prihliadnutím na právoplatné odsúdenie štatutárneho orgánu povinného za prečin poškodzovania veriteľa – sťažovateľky, pozn.) a vyžadovala zo strany krajského súdu adekvátnu odpoveď, ktorú sťažovateľka nedostala.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces a odstránili formálne vady, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie (m. m. III. ÚS 246/2018). Ako vyplýva z výpisu z registra Spoločenstiev vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorý vedie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky,

	<p>povinný po vykonaní likvidácie zanikol. Ani prípadné zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu ústavným súdom by pre sťažovateľku neprineslo priaznivejšie rozhodnutie v dôsledku skutočností, že krajský súd by musel konanie zastaviť pre nedostatok procesnej subjektivity na strane žalovaného (povinného, pozn.).</p> <p>Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkiných základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy ani k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>konanie-zastavenie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok</p> <p>premlčanie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na rovnosť účastníkov v konaní</p> <p>exekúcia</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.